

1. kapitola

BOREC Z ŽIDENIC

Takže všechno to začalo před židenickým panelákem?

Jasně, odmalička jsem si tam chodil s klukama kopat. Židenice nejsou moc atraktivní a oblíbenou částí Brna, hodně lidí si je spojuje s cikány. Ale já jsem s nimi nikdy neměl problém. Naopak, párkrát jsme si s Brazilci, jak jim říkám, taky společně zakopali. (*smích*) Ale pořádně jsem si fotbal vyzkoušel až v první třídě na základce. Začínal jsem v tehdy známém brněnském klubu ČAFC Židenice na škváře.

Tam jsi dal svůj první opravdový gól. Pamatuješ si ho?

Čekal jsem před brankou, jestli se ke mně míč dostane, a po nějaké odražené střele jsem ho doťukl do brány. Takto jsem to vlastně dělal celou kariéru. Dnes už to hřiště ani neexistuje, je z toho nějaký místo pro skateboardisty. Tam jsme začínali i s Milanem Pacandou.

Vy dva jste spolu chodili do stejné třídy?

Byli jsme stejnej ročník na Základní škole Gajdošova. On chodil do béčka, já do céčka. Pacik pak ve čtvrté třídě přešel na sportovní Základní školu Janouškova, a tím pádem do Zbro-

jovky. Já se tomu ale hrozně bránil, nechtěl jsem tam jít. Chtěl jsem zůstat v Čafce, měl jsem to tam rád. Zbrojovka pro nás tehdy byla největší rival. Byl to ten bohatej klub, který skupuje všechny hráče, a já prostě chtěl být ten Robin Hood, kterej zůstane s chudýma.

Nakonec jsi ale nezůstal...

Dopadlo to tak, že se u nás doma stavil trenér, to mi bylo tak 10 let. Promluvil si s našima a já se stal hráčem TJ Zbrojovka Brno. A v páté třídě jsem nastoupil za Pacikem na Základní školu Janouškova.

Petr (vlevo) na škváře v Židenicích

Jak jsi snášel přechod na jinou školu?

Já byl odmalička otrkanej, takže v tom nebyl problém. Nestyděl jsem se a hned jsem si v novém kolektivu udělal pořádek, v tom pozitivním slova smyslu. Pro svou kamarádkou povahu jsem byl vždycky oblíbenej, to byla moje výhoda. Ale hlavně, zpětně tenhle svůj první přestup vidím jako nejlepší krok, protože

jsem se rázem dostal do úplně jiného fotbalu. Třeba na tréninku jsme měli každý svůj míč a nemuseli si ho kupovat. Měli jsme perfektní zázemí, několik tréninkových hřišť, kde jsem si poprvé zahrál fotbal na trávě. Úplně poprvé jsem si vyzkoušel třeba i saunu. A do té doby jsem taky nezažil síť v bránách, prostě obrovské skok. V Židenicích jsme měli jen kužely na škváře.

Jaké byly první zápasy za Zbrojovku?

Ta naše soutěž tenkrát neměla velké smysl. Pravidelně jsme vyhrávali minimálně o pět gólů. A vyvrcholilo to zápasem proti Hustopečím, které jsme porazili 21:0. Mnohem důležitější pro nás byly turnaje, na kterých se sešla celá špička – včetně Sparty a Slavie. To pro nás byli soupeři. Tyhle zápasy nám pomohly se psychicky obrnit. Naučily nás i prohrávat.

Nenapadlo tě tehdy, že by sis jednou mohl za velký pražský klub taky zahrát?

Vůbec ne. Ani jsem nesnil o žádném zahraničním klubu jako dnešní kluci. Ti koukají na Ligu mistrů a díky médiím jsou jim nejlepší hráči světa blíž. Ale tenkrát to tak nebylo. Sice jsme jednou za dva roky sledovali mistrovství Evropy nebo světa, ale z toho jsme žili maximálně pár týdnů. Takže pro mě byla od té doby vysněnej klub Zbrojovka, to byla moje největší špička. Chodili jsme s klukama na její zápasy, podávali hráčům míče, občas jsme kolem nich někde po tréninku prošli. Byli to naše hvězdy. Vždyť na ně tehdy pravidelně chodilo 20 000 diváků a já si jako malej kluk nemohl přát víc, než být jednou na jejich místě. Byl to ale hodně vzdálený sen. Ve skutečnosti jsem nevěřil, že bych někdy i já mohl za áčko nastoupit.

Měl jsi alespoň nějaký vzor?

Když jsem byl v žácích, tak jsem měl vylepenej pokojíček Maradonou, kterého miluju dodneška. Ale později v dorostu

jsem začal obdivovat dnes už nebožtíka Romana Kukletu, to byl můj největší vzor. Hrál fotbal podobným stylem jako já, na hřišti hledal to nejvíc geniální řešení. Vždycky chtěl najít spoluhráče v co nejlepším postavení a měl skvělou kopací techniku. Zároveň uměl komunikovat s fanoušky. Vždycky jim po zápase nebo během střídání zatlaskal, což tehdy ještě nebylo tak běžný. Později jsme se poznali i osobně a sedli jsme si. Měli jsme podobnej pohled na fotbal i na život. Kuki si ho uměl užívat – a takový lidi já mám rád.

Jak vzpomínáš na svého prvního trenéra?

Úplně první byli Šváb a Nekvapil, ale já si víc vybavuju až trenéra Pavla Vaverku, což byl můj první trenér ve Zbrojovce. A mám na něj ty nejlepší vzpomínky. Byl to takovej náš táta a taky velkej nepřítel komunismu. Měl to postavený na přísné disciplíně, chodilo se včas a nemluvalo se sprostě. Ale hlavně jsme totálně trénovali techniku. Dva roky jsme dělali jen techniku, vůbec jsme nevěděli, co to je běhání bez míče. Dával nám domácí úkoly s balonem, pořád jsme soutěžili v různých technických soutěžích. Pacanda to vždycky vyhrával o vagón. Třeba když jsme žonglovali. Všichni jsme udělali kolem šedesáti nožiček, on dva tisíce. Pací byl výjimečnej a tenkrát tomu fotbalu dával strašně moc.

Dnes si ho ale fanoušci pamatují jako nenapravitelného potížiistu...

Přitom ve třídě patřil k těm nejslušnějším a nejpoctivějším klukům. Neskutečně makal, a dokonce se i nejlíp učil, což by dnes řekl málokdo. Fotbalově byl o několik kroků před námi. Úžasnej talent, všechno měl perfektně rozjetý. Jenže pak začal mít smůlu na zranění, často nemohl trénovat, měl plno volnýho času... a taky peněz. Prostě nad sebou potřeboval pevnou ruku. Sám to neustál, bohužel.